

23 СЕПТЕМВРИ - ЗАЧАТИЕ НА СВ. ЙОАН ПРЕДТЕЧА

(Еж. житието на 5 септември)

24 СЕПТЕМВРИ — СВ. ПЪРВОМЪЧЕНИЦА И РАВНОАПОСТОЛНА ТЕКЛА

Светите апостоли Павел и Варнава проповядвали Евангелието в ония, град в Мала Азия. Живеели в дома на благочестив човек, на име Онисифор. Св. апостол Павел говори за него във Второто послание до Тимотей така: «Господ да даде милост на дома на Онисифор, защото много пъти ме успокои и се не посрами от веригите ми» (2 Тим. 1:16). В къщата на Онисифор се събирали всички, които желяели да слушат проповедите на апостолите. Мнозина се обръщали в истинския път.

Измежду честите посетители на тоя дом била една -18-годишна девойка, на име Текла, красива дъщеря на богати и знатни родители. Тя **била**

сгодена за момък, който се казал Фамир, също измежду първите в града по знатност, богатство и красота.

Думите на светия апостол подействували силно на девойката. Тя приела тайно Християнската вяра. Обикнала Бота с цялото си сърце. Отказала се да встъпи в брак. Решила да посвети на Бога целия си живот.

Майка ѝ, която била езичница, се безпокояла силно, като виждала, че дъщеря ѝ общува постоянно с християни. Когато узнала, че и Текла приела християнската вяра, се разсърдила твърде много. Повикала при себе си Фамир и му казала:

— Защо не се грижиш за годеницата си? Нима не виждаш, че тя се е увлякла от думите на тия измамници, които лъжат с приказки народа? Нима не виждаш, че тя е забравила съвсем себе си и семейството си?

Годеникът се огорчил. Опитал се с нежност да привлече отново годеницата към себе си. Но тя оставала равнодушна и студена.

Майката ту се гневяла и се отнасяла жестоко към нея, ту я молела със сълзи да не се отказва от женитбата, която ѝ обещавала и знатност, и богатство, и всички радости на света.

Текла оставала непреклонна. Тя жалела, че не може да изпълни волята на майка си. Но за нея вече не било възможно да се върне към езическите суеверия. Тя познала истинската вяра, познала истинския Бог. Невъзможно ѝ било също да се омъжи за езичник, когато сърцето ѝ се стремяло към друг живот, желало да се отдаде всецяло на Бога.

Като видял, че всичко е напразно, Фамир подал жалба до градския началник против апостол Павел.

— Тоя чужденец — казал той — измамва чрез вълшебство хората, като ги отвръща от поклонение на боговете и им проповядва за някой си Христос, разпнат на кръст от юдеите. Той прелъсти чрез това и моята годеница Текла, която ме обичаше досега, а сега не иска да се омъжи за мене.

Началникът повикал св. апостол Павел и заповядал да го затворят в тъмница, докато го изправи на съд.

Когато Текла чула, че апостолът е затворен в тъмница заради нея, решила да отиде при него. През една нощ тя отишла в тъмницата, подкупила стражата да я пусне при апостола и останала при него да му служи тъй, както дъщеря служи на своя баща.

Нейното бягство разтревожило всичките ѝ близки. Търсили я дълго навсякъде. Разпитвали за нея. Най-после я намерили в затвора. Донесли веднага за това на градския началник, който заповядал да я доведат при него.

Началникът я уговарял да се обърне отново към предишната вяра и да се омъжи за Фамир. Тя не се съгласила. Осъдена била да бъде жива изгорена на клада.

Донесени били на определено място сухи дърва, сено, вейки. Дигната била кладата. Слугите на началника се готвели да турят на кладата младата християнка. Но тя не дочакала това. Прекръстила се и сама се качила на кладата спокойно, без страх. Запалили кладата. В тоя момент сам Господ се явил на Текла.

За това говори в една молитва св. Киприян Картагенски (•) 258)

така: «Яви се нам, Господи, както си се явил на апостол Павел в оковите и на Текла в огъня!»

Пламъкът се издигнал вече високо. Изведнъж заваял проливен дъжд с такава силна градушка, че началникът и целият насъбрал се там народ избягали с голяма уплаха към домовете си. Кладата угаснала. Текла слязла от нея невредима и напуснала свободно града. Чула, че апостол Павел бил освободен от затвора и изпъден от града, искала да го намери, за да продължи да му служи.

Вън от града тя срещнала един Павлов ученик, когото преди това виждала често в дома на Онисифор. Той отивал в града да купи хляб. Текла го спряла и го разпитала за апостола. Той я завел при него.

Като благодарили с радост на Бога за великото чудо, чрез което Текла била спасена, апостолите Павел и Варнава, Павловият ученик и девойката Текла тръгнали на апостолско пътешествие. Отправили се през Листра и Дервия за Антиохия.

Когато пристигнали в Антиохия, един от градските началници, на име Александър, видял хубавата Текла и поискал да се ожени за нея. У Текла се затвърдило още по-силно намерението да посвети живота си на Бога. Затова не приела нредложението му. Любовта на началника се превърнала в силна омраза. Решил да я погуби. Той уведомил главния началник, че Текла е християнка.

Тъй равноапостолна Текла била осъдена да бъде изядена от зверовете в цирка. Трябвало присъдата да се изпълни на другия ден.

Текла била отведена при една жена, която се казвала Трифена. Знаело се, че Трифена е от царски род. Предполагало се, че тя ще повлияе на Текла да се отрече от вярата си и да приеме да стане жена на началника. Но станало обратното: Трифена приела християнската вяра. Св. апостол Павел споменава за нея в посланието си до Римляните (Рим. 16:12).

Текла прекарала цялата нощ в молитва и беседа с Трифена. На сутринта била заведена на смърт. Насъбрал се много народ. Пуснали срещу нея зверовете. Но тия диви животни не се и допрели до светата девица. Мнозина изсред тълпите почнали да славят истинския Бог, Когото Текла проповядвала. Други говорели, че тя е магесница и действувала на зверовете чрез магии.

Главният началник заповядал да отведат Текла наново при Трифена. Наредил също зверовете да не бъдат хранени до другия ден.

На следващия ден Текла била доведена отново на арената. Придружавала я Трифена, която горко плачела. Трифена била вече обикнала светата девица и вярата ѝ станала нейна вяра.

Пуснали мечка и лъв. Раздразнени от глад, зверовете изскочили яростно от своите клетки. Но като видели равноапостолната девица, дошли кротко при нея и легнали при нозете ѝ.

Поразен от чудото, народът извикал:

— Велик е Бог, Когото Текла проповядва!

Главният началник, заобиколен от другите началници, не се покорил на Господнята сила. Той заповядал да хвърлят девойката в яма, пълна със змии и отровни гадове. Тя излязла и оттам невредима.

Заредили се мъчения, които не сломили волята на света Текла.

Главният началник най-после се уплашил от силата, която я пази. Повикал Текла при себе си и я попитал-

— Коя си ти? Каква сила те пази?

— Аз съм служителка на вечния Бог — отговорила Текла.

Изплашен още повече, той я пуснал на свобода с думите:

— Текла, Божията служителка, пускам на свобода!

Текла се завърнала при Трифена и живяла при нея известно време, като проповядвала непрекъснато словото Божие и обръщала езичниците към Христа Господа.

По-късно тя пожелала отново да придружи ап. Павел в неговите пътешествия. Но той не се съгласил. Казал:

— Който отива на война, не трябва да води със себе си девойка.

С благословиенето на св. апостол Павел Текла отишла в Селевкия (Сирия). Поселила се в пустинно място на една планина. Мислела да прекара живота си в самота, пост и молитва. Мнозина идвали при нея да се поучават и донасяли своите болни, които Текла с Божията помощ изцелявала. Обърнала много езичници към вярата в Христа Бога

И тук зли хора подигнали гонение срещу нея. Но Бог по чудесен начин я пазел и спасявал от всички беди и опасности.

Така тя прекарала много години още в молитва и добри дела. Починала в дълбока старост.

Света Текла била първата мъченица от жените християнки. Поради, това св. Църква я нарекла «първомъченица». Заради нейната апостолска дейност я нарекла и «равноапостолна».